

ZALA Eszter

Tériszony

A szomszédfiú egy este távcsővel figyelte
Zöld házának tetejéről
A felhőkarcoló acélablakait.
Távcsöve aláhullott, mert
Ott az élet annyi verzióját látta,
Ami együtt már perverzió.
A bűntől fekete távcső
Seregnyi verebet ütött agyon,
Vörös tócsatükrökben
Ablakok tűntek tova.

Szemek útja

Évek óta nem tud aludni, vallotta be bátyja esküvőjén,
Miközben a menyasszonyi csokor repülés
Közben a horizontba beakadt,
Felnézett, íriszébe délelőtti nap szúrt,
Narancs foltok jelentek meg bolyhosan
Elegáns gallérok alatt.

Véredénye aljáról a kormot később hiába kaparta,
Amit még régebben, végleg odakozmált egy idegen,
Lefedett emlékei kidomborodnak,
Poshadtan áznak és törik a fényt a fehér hidegben.

Hazafelé könnyező abroncsok alatt csikorgott és
Szakadt szét a mindennapok sok apró teteme,
Hosszú és darabos még a szemek útja,
Szélvédőre ragadt moszlék-emlékeit
Majd a magányos álom ecetként leoldja.